

10 e Kamer

Nr. 367/04
VAN HET PARKET

Nr. - 97586
VAN HET ARREST

27 oktober 2006

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

not. 66.71.60/99 van het Openbaar Ministerie tegen:

1. Nr. , wonende chauffeur, geboren

2. Nr. , geboren
, wonende te

Verdacht van :

de eerste en de tweede:

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben,

a) door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

b) door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben

c) om, hetzij door woorden in openbare bijeenkomsten of plaatsen gesproken, hetzij door enigerlei geschrift, drukwerk, prent- of zinnebeeld, aangeplakt, rondgedeeld of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld, het feit rechtstreeks uitgelokt te hebben.
(Artikel 66 Sw.)

Met overtreding van de artikelen 1, 2, 44 §1.1°, 64, 65 en 69 van de Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, gewijzigd door de wet van 22 december 1970, door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van deze wet, om zonder voorafgaandelijke schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van burgemeester en schepenen, gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van één of meerdere vaste

inrichtingen, afgebroken te hebben, herbouwd te hebben, een bestaande woning verbouwd te hebben, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd,

gewijzigd ingevolge het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 als :

met overtreding van de artikelen 1, 2, 42§1.1°, 66, 68 en 72 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel IV van dit decreet, om zonder voorafgaandelijke schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van burgemeester en schepenen, gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van één of meerdere vaste inrichtingen, afgebroken te hebben, herbouwd te hebben, een bestaande woning verbouwd te hebben, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd,

thans gewijzigd ingevolge het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 als volgt:

met overtreding van de artikelen 3, 4, 19, 99§1.1°, 146, 147, 149 en 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de ruimtelijke structuur- en uitvoeringsplannen en verordeningen, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel II van het decreet, om zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning, gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van één of meerdere vaste inrichtingen, een bestaande inrichting of bestaand bouwwerk afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid te hebben, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd,

te i in de periode van 4 september 1991 tot 17 juni 2003:

minstens in de periode van 8 juli 1999 tot 17 juni 2003,

het instandhouden van een chalet, een loods, een afdak (garage op betonsokkel) en een omheining, zonder in het bezit te zijn van de voorafgaande en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leper van 23 februari 2004, 9de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Verbeterd de periode van incriminatie als volgt:

in hoofde van 1ste beklaagde :

"te i in de periode van 02.09.1993 tot 10.10.1994",

in hoofde van 2de beklaagde:

"te i in de periode van 23.07.1999 tot 17.06.2003".

Verklaart de heromschreven feiten in hoofde van de eerste beklaagde bewezen.

Veroordeelt de eerste beklaagde wegens de feiten tot een geldboete van € 1, te verhogen met 1490 opdecimen en alzo gebracht op € 150 of een vervangende gevangenisstraf van 45 dagen.

Verklaart de heromschreven feiten in hoofde van de tweede beklaagde bewezen.

Veroordeelt de tweede beklaagde wegens de feiten tot een geldboete van € 150, te verhogen met 40 opdecimen en alzo gebracht op € 750 of een vervangende gevangenisstraf van 45 dagen.

Zegt evenwel voor recht dat de geldboete als volgt wordt gesplitst:

€ 75 x 40 opdecimen, hetzij € 375 of 22 dagen, effectief

€ 75 x 40 opdecimen, hetzij € 375 of 23 dagen met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende drie jaar.

Rechtdoende omtrent de herstellvordering:

Beveelt de tweede beklaagde om het terrein kadastraal gekend onder

met een oppervlakte van 36a 78 ca en gelegen te , eigendom van

tweede beklaagde, in de oorspronkelijke staat te herstellen, met name:

- over te gaan tot de afbraak van de chalet;
- verwijdering van de omheining;
- herstel in de oorspronkelijke staat van het bosgebied,

dit alles binnen een termijn van zes maanden na het in kracht van gewijsde gaan van huidig vonnis uit te voeren. Bij gebreke aan uitvoering binnen deze termijn wordt de tweede beklaagde veroordeeld tot betaling van een dwangsom van € 250 per dag ten voordele van de bevoegde overheden.

Beveelt dat huidig vonnis op de kant van de overgeschreven dagvaarding of van het overgeschreven exploit ingeschreven zal worden op de wijze, bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet en dat bij gebrek aan een overschrijving als bedoeld in het eerste lid van artikel 160 Decreet 18.05.1999, huidig vonnis ingeschreven dient te worden op de kant van de overschrijving van de titel van verkrijging.

Gezien de bovenstaande correctionele veroordelingen, verplicht tevens de veroordeelden om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds, ingesteld bij art. 28 van de Wet van 1.8.1985, te betalen: elk een bedrag van € 10, te verhogen met 40 opdecimen en alzo gebracht op elk éénmaal € 50.

Verwijst de beide beklaagden elk voor de helft in de kosten jegens de openbare partij, reeds begroot op € 275,75.

Legt hen elk een vergoeding op van € 25, bij toepassing van artikel 91, 2° lid, van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door het K.B. van 29 juli 1992 en gewijzigd door het K.B. van 23 december 1993 en artikel 1 van het

koninklijk besluit van 11 december 2001 (B.S. 22 december 2001, in werking op 1 januari 2002).

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 1 maart 2004 door de tweede beklaagde.
- 1 maart 2004 door de eerste beklaagde.
- 2 maart 2004 door het Openbaar Ministerie tegen beide beklaagden.

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging bij monde van meester
loco meester , beiden advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van
advocaat-generaal.

* * *

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2. De kwalificatie van de te last gelegde feiten dient als volgt te worden verbeterd:

“Als dader, in de zin van artikel 66 van het strafwetboek, om de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd, of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben medegewerkt; om door enige daad tot de uitvoering zodanig hulp verleend te hebben dat de misdaad of het wanbedrijf zonder zijn/haar bijstand niet had kunnen worden gepleegd, om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt:

te

A. Bij inbreuk op art.44 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.64, 1°, 2° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot 24 maart 1997 en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op art.42 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake,

het in stand houden van een chalet, een loods, een afdak (garage op betonsokkel) en een omheining opgericht zonder een voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning:

1. de eerste:

van 4 september 1991 tot en met 30 april 2000,

2. de tweede:

van 10 oktober 1994 tot en met 30 april 2000,

B. Bij inbreuk op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid, 1°, tweede en derde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, ter zake,

het in stand houden van een chalet, een loods, een afdak (garage op betonsokkel) en een omheining opgericht zonder een voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning:

de eerste en de tweede:

van 1 mei 2000 tot 17 juni 2003".

Van deze verbetering werd aan de beklaagden kennis gegeven.

De aldus verbeterde telastleggingen hebben betrekking op dezelfde feiten als deze die aan de oorspronkelijke dagvaarding ten grondslag liggen.

3. Het te last gelegde in stand houden maakt thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005 en 10 maart 2006, hierna genoemd DORO.

Het is zo dat het artikel 146, 3° lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van instandhouden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 Sw. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu nog langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in natuurgebied, kwetsbaar gebied in de zin van art. 146, 4° lid DORO.

4. De strafvordering is niet vervallen door verjaring. Voor zover bewezen zijn de telastleggingen A.1 en B in hoofde van de eerste beklaagde en de telastleggingen A.2 en B in hoofde van de tweede beklaagde de uiting van éénzelfde strafbaar opzet, zodat het voor ieder van hen slechts om één misdrijf gaat, waarvan de verjaringstermijn een aanvang neemt op de datum van het laatste feit, dit is op 16 juni 2003. Sedertdien zijn minder dan 5 jaren verstreken.

5. Ten onrechte stellen de beklaagden dat de redelijke termijn, bedoeld in art. 6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (B.S. 19 augustus 1955, err. B.S. 19 juni 1961) is overschreden.

De termijn vangt immers slechts aan op het ogenblik waarop een verdachte in verdenking wordt gesteld - hetgeen ter zake niet is geschied - of wanneer hij ingevolge enige andere daad van het opsporingsonderzoek of van het gerechtelijk onderzoek onder dreiging van een strafvervolgning leeft en dit een ernstige weerslag heeft op zijn persoonlijke toestand. Tot 24 juli 2003, de datum van de dagvaarding, is dit voor de beklaagden niet het geval geweest. Voor elk van de beklaagden geldt dat in de mate dat de misdrijven bewezen worden verklaard zij de opeenvolgende en voorgezette uitvoering zijn van hetzelfde misdadig opzet, zodat de redelijke termijn pas begint op de dag waarop de beklaagden verplicht werden zich te verdedigen tegen het laatste feit dat de uitvoering vormt van dat opzet. Sedertdien sleepte de zaak niet onredelijk lang aan.

6. Het perceel bos met er op staande chalet werd aangekocht door de eerste beklaagde en zijn echtgenote in naam van en voor rekening van hun de tweede beklaagde, bij onderhandse overeenkomst van 19 juni 1991. De notariële akte werd verleden op 4 september 1991. In de onderhandse overeenkomst is onder meer vermeld dat het gaat om "een perceel bos met een eropstaand vakantieverblijf", dat "alle (...) gevolgen inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening ten laste van de koper zijn zonder enig verhaal tegen de verkopers (...)" en nog "dat het goed een perceel bos uitmaakt, welke niet het karakter heeft van een bouwgrond (...)".

Op 2 september 1993 wordt aan de eerste beklaagde de in zijn naam gevraagde vergunning geweigerd voor het verplaatsen van een muur op grond van de motivering dat "de betrokken woning gelegen is in natuurgebied, een veroordeling berust (sic) die de afbraak beveelt".

Op 19 januari 1995 werd aan de eerste beklaagde de eveneens in zijn naam gevraagde vergunning geweigerd voor het bouwen van een woning op het perceel op grond van de overweging dat "in een natuurgebied niet kan afgeweken worden van de gewestplannen" (stuk 32). Het wordt niet betwist dat de constructies werden opgericht zonder bouwvergunning ofschoon deze was vereist op het ogenblik van de oprichting.

De ouders woonden vanaf of kort na de aankoop in het chalet; de zoon is van dan af bij zijn ouders blijven wonen.

7. De telastlegging A.1 is niet bewezen lastens de eerste beklaagde voor zover zij betrekking heeft op de periode vóór 1 november 1993. Samen met

de hiervoor onder 6 aangehaalde feitelijke gegevens met betrekking tot de aankoop van het goed neemt het Hof aan dat hij minstens op 5 september 1993 kennis had van het feit dat de constructies op het terrein zonder de vereiste vergunning werden opgericht. Het is best mogelijk dat hij dit reeds eerder wist, maar het is niet boven een redelijke twijfel aangetoond. Het kon in redelijkheid niet van hem verwacht worden dat hij zonder enige termijn van respijt tot herstel van de plaats in de vorige toestand overging; dit laatste kon wel van hem worden verwacht vanaf 1 november 1993.

De telastlegging A.2 is niet bewezen lastens de tweede beklaagde voor zover zij betrekking heeft op een periode vóór 1 september 1999; het staat niet vast dat hij kennis had van het wederrechtelijk karakter van de in stand gehouden constructies voor zijn eerste verhoor op 8 juli 1999; het kon in redelijkheid ook niet van hem verwacht worden dat hij zonder enige termijn van respijt tot herstel van de plaats in de vorige toestand overging; dit laatste kon wel van hem worden verwacht vanaf 1 september 1999.

8.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen A.1, voor zover zij betrekking heeft op de periode vanaf 1 november 1993 tot en met 30 april 2000, en B, beide zoals hiervoor onder 2 nader omschreven, lastens de eerste beklaagde bewezen.

Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen A.2, voor zover zij betrekking heeft op de periode vanaf 1 september 1999 tot en met 30 april 2000, en B, beide zoals hiervoor onder 2 nader omschreven, lastens de tweede beklaagde bewezen.

8.2. Weliswaar is het zo dat de eerste beklaagde geen juridische zeggenschap had over het goed, maar in acht genomen de omstandigheden waarin het goed werd aangekocht en de andere feitelijke gegevens hiervoor onder 6 vermeld staat vast dat hij zodanige feitelijke zeggenschap ter zake had dat door het ononderbroken blijven bewonen van het goed als gezinswoning en zijn stappen ondernomen om dit te bestendigen hij aan de uitvoering van het wanbedrijf rechtstreeks heeft meegewerkt. Vader en zoon vormden een vast team bij het schuldig verzuim om aan de onwettige toestand een einde te stellen.

8.3. De beklaagden betwisten ten onrechte de aanwezigheid van het moreel bestanddeel, bestaansvoorwaarde opdat van een misdrijf als rechtsgrond voor bestraffing sprake zou kunnen zijn.

Vermits de wet c.q. het decreet geen aanduiding nopens het moreel element bevat, volstaat hun bewust en vrijwillig handelen. Dat hiervan sprake is wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil van de beklaagden moet worden aangezien, nu zij door de middelen in conclusies naar voor gebracht het bestaan van een schulditsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, in de bewezen verklaarde periodes, niet enigszins geloofwaardig maken.

Het Hof is van oordeel dat elke beklaagde handelde in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden, zou hebben gedaan.

9.1. Voor elke beklaagde geldt dat de feiten die aan de lastens hem bewezen verklaarde telastleggingen ten grondslag liggen de uiting zijn van éénzelfde strafbare gedraging en slechts één misdrijf uitmaken.

De beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand jarenlang in stand gehouden.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij, in schaars natuurgebied, al die tijd totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijk belang.

De eerste beklaagde heeft reeds meerdere veroordelingen opgelopen. Hij pleegde het misdrijf gedurende een gevoelig langere tijd dan de tweede beklaagde

Slechts de onderscheiden omvangrijker geldboetes zoals hierna bepaald vormen daarom de passende bestraffing, van aard hen te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dienen te houden.

De beklaagden pleegden het misdrijf deels vóór, deels na 1 januari 2002 en vóór 1 maart 2004, zodat de geldboete dient te worden vermeerderd met 40 opdecimes.

9.2. De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionale Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimes tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

10.1. Het door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur gevorderd herstel van de plaats in de vorige toestand (stukken 28, 29, 30 en 31) is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen: de plaats werd niet in de vorige toestand hersteld en er is geen regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende vergunning.

10.2. Op het ogenblik dat de herstellvordering bij het parket werd ingeleid in de zin van art.149 § 2 DORO was er nog geen voorafgaand advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid vereist; de bepalingen met betrekking tot het eensluidend advies van de Hoge Raad zoals bedoeld in art.149 §1 DORO traden krachtens art.198 bis DORO immers slechts in werking op 16 december 2005, tijdstip waarop de Vlaamse Regering het huishoudelijk reglement van de raad goedkeurde (B.S. 13 januari 2006).

De onder de vroegere wetgeving regelmatig door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur ingeleide herstellvordering behoudt haar gelding onder de nieuwe wetgeving, zodat niet aan de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur dient te worden gevraagd ze te herformuleren in acht genomen de gewijzigde regelgeving; het Hof dient de vordering te toetsten aan de huidige regelgeving.

10.3. Krachtens art.198 bis DORO kan het Hof de herstellvordering, die nog niet aan de Hoge Raad is voorgelegd, alsnog voor eensluidend advies voorleggen.

Het Hof acht het in de gegeven omstandigheden evenwel niet nodig noch opportuun de vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur alsnog voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voor te leggen.

10.4. Het gegeven dat de administratie het vonnis van de correctionele rechtbank van Ieper van 21 februari 1974 met betrekking tot het chalet niet ambtshalve heeft uitgevoerd staat niet aan het inwilligen van de huidige herstellvordering in de weg. Zelfs zo sprake is van nalatigheid van de overheid kan de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur thans namens het Vlaamse Gewest, dat belang heeft bij een goede ordening van de ruimte en de naleving van de voorschriften die dit beogen, het herstel van de plaats in de vorige toestand vorderen; dit recht is niet verbeurd.

10.5. Art.149 § 1, eerste lid DORO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw – of aanpassingswerken uit te voeren en / of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)". Deze bepaling moet worden gelezen in de context van art.159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het Hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het Hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwendings berust. Meer bepaald dient het Hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het Hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

Het Hof is van oordeel dat in acht genomen de motieven aangehaald in de bijlage aan de brief van 18 december 2000 (stukken 29 en 30) de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. In acht genomen in het bijzonder de ligging van het goed in kwetsbaar gebied en het jarenlang genot dat de beklaagden reeds hebben gehad van de destijds gedane investering is het Hof van oordeel dat, niettegenstaande de lange termijn verstreken sedert het oprichtingsmisdrijf in het bijzonder wat het chalet betreft en de niet ambtshalve uitvoering van een eerder vonnis, het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de vorige toestand duidelijk opweegt tegen de last die er voor de overtreders uit voortvloeit.

10.6. Kortom, tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwendings, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

11. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, vordert in de bijlage aan zijn brief van 18 december 2000 de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de vorige toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de beklaagden om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagden reeds konden overgaan tot het herstel van de plaats in de vorige toestand en de ruime termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

38, 40, 44, 65, 66, 100 Strafwetboek,

162, 190, 194, 211, 211 bis en 212 Wetboek van Strafvordering,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,

91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen:

wijzig het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastleggingen zoals hiervoor vermeld onder 2,

spreekt de eerste beklaagde vrij voor de verbeterde telastlegging A.1 voor zover zij betrekking heeft op de periode vanaf 4 september 1991 tot en met 31 oktober 1993,

spreekt de tweede beklaagde vrij voor de verbeterde telastlegging A.2 voor zover zij betrekking heeft op de periode vanaf 10 oktober 1994 tot en met 31 augustus 1999,

veroordeelt de beklaagde voor de verbeterde telastleggingen A.1, voor zover zij betrekking heeft op de periode vanaf 1 november 1993 tot en met 30 april 2000, en B samen tot een geldboete van

€ 1 500, te vermeerderen met 40 opdecimes tot € 7 500 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

veroordeelt de beklaagde voor de verbeterde telastleggingen A.2, voor zover zij betrekking heeft op de periode vanaf 1 september 1999 tot en met 30 april 2000, en B samen tot een geldboete van € 1 000, te vermeerderen met 40 opdecimes tot € 5 000 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

legt de beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimes, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en occasionele redders,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

beveelt aan elke beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te Vleteren, nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden door de afbraak van het chalet, de loods en het afdak, de verwijdering van de omheining en het herstel van het bos,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 35 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gemaakt, deze aan de zijde van het openbaar ministerie bepaald op € 275,75 in eerste aanleg en op € 116,71 in beroep, vaststellend dat zij ondeelbaar werden veroorzaakt door het aan beide beklaagden gemeen misdrijf in zoverre bewezen.

Kosten:

Afschriften:	31,35
Opstelrecht ber.bekl.:	60,00
Dagvaarding:	14,75

	106,10
+ 10 % :	10,61

Totaal :€	
	116,71

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van 27 oktober 2006.

Aanwezig :

, kamervoorzitter,
, raadsheer,
raadsheer,

, advocaat-generaal,

, griffier;